

Komsomolcy z Charkowa gościmi poznajskiej młodzieży

Dokończenie ze str. 1

Włodzkiego odbyło się interesujące seminarium na temat leninowskiej koncepcji związków młodzieży, w którym uczestniczyli: aktywiści i członkowie kierownictwa organizacji młodzieżowych z przewodniczącym Radę Wojewódzkiej Federacji SZMP — Józefem Scibiszem. Referat wprowadzający wygłosił Antoni Rost, a następnie toczyła się dyskusja w której młodzi dzielili się swymi doświadczeniami w pracy ideowo-wychowawczej swych organizacji. Tegoroczne wspólne imprezy polskiej i radzieckiej młodzieży odbywały się w okresie szczególnym — w roku 30-lecia Polski Ludowej, w której dorobku znaczny wkład ma polski ruch młodzieżowy, oraz w roku 50-lecia nadania radzieckiemu Komsomolowi imienia Lenina.

Dzisiaj, w drugim dniu swego pobytu w Wielkopolsce,

Przed ogólnokrajowym przeglądem zapasów surowcowych

15 września br. rozpoczyna się w całym kraju powszechny przegląd stanu zasobów surowców i materiałów oraz niewykorzystanych maszyn i urządzeń. Głównym celem tego przeglądu jest zbadanie możliwości ograniczenia posiadanych zasobów bez szkody dla rytmicznego przebiegu procesu produkcyjnego i realizacji założonych zadań.

Realizacja uchwały VIII Plenum KC PZPR w sprawie efektywnego wykorzystania zasobów surowcowych i materiałów, przyniosła już pewne rezultaty. Jednakże ze względu na duży wzrost cen ropy naftowej i produktów petrochemicznych oraz pozostałych surowców na światowym rynku kapitalistycznym, powstały znaczne trudności w zakupie materiałów, zwłaszcza chemicznych, niektórych gatunków stali, a także papieru i tektury. Jednocześnie wyższa niż planowano dynamika produkcji przemysłowej i budownictwa w naszym kraju spo-

wodowała szybszy od przewidywanego wzrost zużycia niektórych surowców i materiałów, ich racjonalne wykorzystanie jest więc obecnie sprawą szczególnej wagi.

W związku z tym Sekretariat KC PZPR i Prezydium Rządu zwróciły się listem do wszystkich instancji i organizacji partyjnych, ogniw KSR i jednostek gospodarczych o zorganizowanie powszechnego ruchu oszczędzania. „Dziś — czytamy w tym piśmie — cenny jest każdy gram zaoszczędzonego materiału. Potrzebne każde działanie prowadzące do obniżenia zużycia paliw, energii, surowców i materiałów, a także wykorzystanie wszelkich nadmiernych lub zbędnych zasobów.

Mimo, że w ostatnim okresie nastąpiło zmniejszenie tempa przyrostu zasobów w stosunku do przyrostu produkcji — to jednak planowane w tej dziedzinie zadania nie są w pełni realizowane. Powszechny przegląd powinien ujawnić istniejące tu rezerwy. Oprócz ustalenia stanu zasobów zespoły dokonujące przeglądu rozważą również, czy stosowane w ich zakładach normatywy zasobów jest słuszny. Normatywy bowiem ustalane były zazwyczaj dość dawno i nie

zawsze odpowiadają aktualnym potrzebom.

Dużą wagę przywiązuje się do właściwego wykorzystania materiałów niepełnowartościowych. Chodzi o to, aby zbyt poehopnie nie podejmować decyzji o ich zniszczeniu, ale by w porozumieniu z organizacjami zbytu i innymi zainteresowanymi jednostkami, zastanowić się jak najlepiej je można wykorzystać.

Przegląd, który ma dać obraz sytuacji w dziedzinie gospodarki materiałowej powinien wpłynąć na poprawę ogólnego bilansu zasobów. Szczególnie dużą wagę przywiązuje się do ujawniania rezerw w dziedzinie wyrobów hutniczych, metali nieżelaznych, kabli, tworzyw, tarcicy, tektury oraz surowców dla przemysłu włókienniczego. Jednocześnie zespoły zajmą się całokształtem gospodarki materiałowej w zakładach. (PAP)

Sprawa Kuby na forum OPA

Stała rada Organizacji Państw Amerykańskich (OPA) rozpatrzyła w poniedziałek 9 bm. wstępnie projekt zniesienia sankcji dyplomatycznych i gospodarczych, wprowadzonych, przeciwko Kuby przed 10 laty. Postanowiono przeprowadzić konsultacje ze wszystkimi zainteresowanymi rządami i wznowić dyskusję nad tą sprawą na kolegium posiedzenia rady 19 bm. Autorzy wniosku: Kolumbia, Kostaryka i Wenezuela podkreślił, że w ciągu 10 lat, jakie upłynęły od zastosowania przez OPA bojkotu Kuby, na świecie zaszły głębokie przemiany, które skłaniają do odwołania zimnowojennej polityki wobec Kuby. Według kół związanych z OPA, co najmniej 15 z 26 krajów członkowskich poprze wniosek w sprawie zniesienia sankcji wobec Kuby. (PAP)

Obrady komitetu specjalnego ONZ

Poparcie dla idei Światowej Konferencji Rozbrojeniowej

W siedzibie ONZ rozpoczęło się 9 bm., trzecie i ostatnie, przed 29 Sesją Zgromadzenia Ogólnego NZ, posiedzenie komitetu specjalnego do spraw Światowej Konferencji Rozbrojeniowej. Na poprzednim posiedzeniu, w czerwcu br., komitet powołał grupę roboczą dla przygotowania raportu, który zostanie przedłożony na zbliżającej się sesji Zgromadzenia Ogólnego NZ. Raport ten będzie zawierał poglądy i propozycje rządów w sprawie zwołania Światowej Konferencji Rozbrojeniowej.

W okresie od czerwca do września br. grupa robocza, w skład której wchodzi z ramienia krajów socjalistycznych delegacja Polski i Węgier, dokonała oceny nadesłanych odpowiedzi i opracowała raport stwierdzający, iż idea Światowej Konferencji Rozbrojeniowej spotyka się ze zdecydowanym poparciem przytaczającej większości państw.

Odpowiedzi państw wskazują, iż konferencję należy odpowiednio przygotować i winny w niej uczestniczyć wszystkie państwa, w tym również mocarstwa nuklearne.

Zabierając głos przedstawiciel ZSRR w ONZ ambasador Jakub Malik pozytywnie ocenił pracę grupy roboczej i przygotowany przez nią raport. Podkreślając rosnące na świecie poparcie dla idei Światowej Konferencji Rozbrojeniowej, przedstawiciel ZSRR, zwrócił uwagę, iż w ostatnim okresie globalne problemy ludzkości, jak np. problemy wyżywienia oraz problemy demograficzne, bądź sprawa wykorzystania bogactw mórz i oceanów, podejmowane są na ogólnoswiatowych konferencjach.

Sprawa zahamowania wyścigu zbrojeń z całą pewnością zasługuje na jak najbardziej powszechne międzynarodowe forum — oświadczył przedstawiciel ZSRR.

Sztandar dla „Energoprojektu”

Założa Biura Studiów i Projektów Energetycznych „Energoprojekt” z Poznania po raz ósmy zwyciężyła we współpracy z zawodnictwem pracy krajowych biur energetycznych, zdobywając na własność drugi sztandar Ministerstwa Górniczego i Energetyki i Związku Zawodowego Energetyków.

W ciągu swej 25-letniej działalności Biuro współuczestniczyło w projektowaniu i instalowaniu 470 tys. kilometrów sieci energetycznej. Pracownicy poznajskiego „Energoprojektu” specjalizujący się w projektowaniu linii i stacji elektroenergetycznych byli współprojektantami m. in. Zakładów Azotowych w Puławach, Tarnobrzskiego Okręgu Siarkowego, Zakładów Petrochemicznych w Płocku. Opracowywali również zasilanie Centralnej Radiostacji w Konstancynie, a ostatnio przygotowali projekt automatycznego sterowania systemem energetycznym miast: Łodzi, Lublina i Wrocławia. Projekty Biura stosowane były również przy budowie licznych obiektów energetycznych za granicą m. in. w Egipcie, Pakistanie, Jugosławii i Syrii. (map)

Posiedzenie Biura Politycznego KC PZPR

Dokończenie ze str. 1
nauczającej, organizacji partyjnych i młodzieżowych dla coraz lepszego przygotowania absolwentów wyższych uczelni do pracy zawodowej i aktywnej życia w socjalistycznym społeczeństwie. Zalecono resortowi nauki i szkolnictwa wyższego, oraz władzom terenowym, organizacjom i instancjom partyjnym podjęcie wszystkich niezbędnych kroków celem zapewnienia młodzieży możliwie najlepszych warunków studiowania w zbliżającym się nowym roku akademickim. Polecono w szczególności władzom terenowym odpowiednie przygotowanie stółek i domów studenckich. (PAP)

„Totek” płaci

P. P. Totalizator Sportowy zawiadamia, że w zakładach piłkarskich z dniami 7/8. 9. 1974 r. stwierdzono: Liga angielska: 1 rozw. z 12 traf. — wygr. 261.557 zł; 2 rozw. z 11 traf. — wygr. po 16.478 zł; 374 rozw. z 10 traf. — wygr. po 700 zł. Liga polska: 5 rozw. z 12 traf. — wygr. po 25.960 zł; 82 rozw. z 11 traf. — wygr. po 1.532 zł; 765 rozw. z 10 traf. — wygr. po 169 złotych.
W zakładach Toto-Lotka z dnia 8. 9. 1974 r. stwierdzono: Losowanie I: 5 rozw. z 5 traf. prem. — wygr. po 414.838 zł; 209 rozw. z 5 traf. zwykły. — wygr. po około 9.500 zł; 10.138 rozw. z 4 traf. — wygr. po 305 zł; 170.346 rozw. z 3 traf. — wygr. po 18 zł; Losowanie II: 2 rozw. z 6 traf. — wygr. po 856.022 zł; 204 rozw. z 5 traf. zwykły. — wygr. po około 8.000 zł; 9.916 rozw. z 4 traf. — wygr. po 258 zł; 153.992 rozw. z 3 traf. — wygr. po 16 zł.

Likwidacja opóźnień w dostawach nawozów mineralnych

Na terenie całego kraju trwają intensywne przygotowania do siewów zbóż ozimych. Jednym z niezbędnych warunków pomyślnego nawożenia mineralnego. Corocznie rolnictwo zużywa więcej nawozów, które stosowane we właściwych proporcjach i w optymalnych terminach dają oczekiwane efekty w postaci zwiększonej plonów.

Jesień jest okresem, w którym rolnicy wykorzystują ok. 40 proc. nawozów, wysiewanych w ciągu roku. Bardzo ważną sprawą jest więc, aby punkty sprzedaży GS dysponowały obecnie potrzebną ilością i pełnym asortymentem nawozów mineralnych.

Do chwili obecnej sprzedano dopiero około 44 tys. ton nawozów azotowych, 20 tys. ton nawozów fosforowych i ok. 130 tys. ton nawozów potasowych. Ostatnio CRS i przemysł nawozów mineralnych podjęły wysiłki dla przyspieszenia dostaw i likwidacji opóźnień. Niezbędne jest do tego również zabezpieczenie przez kolej potrzebnej liczby wagonów dla przewiezienia nawozów z fabryk.

Rolnicy indywidualni z uwagi na duże zaangażowanie przy zbiorze zbóż, zakupili dotychczas mniej nawozów mineralnych w porównaniu do analogicznego okresu ub. r. roku. Dlatego też służba rolna powinna zwrócić obecnie szczególną uwagę na usprawnienie sprzedaży i terminowy wysiew nawozów oraz wapna nawozowego.

Placówki GS rozszerzyły w tym roku sprzedaż komisową i dostawy nawozów bezpośrednie do zagrod, co usprawnia zbyt i pozwala zaoszczędzić czas rolnika, odciążając równocześnie magazyny, które mogą przyjmować nowe dostawy z fabryk. (PAP)

Nowa partia w Meksyku

Około 400 delegatów z całego Meksyku uczestniczyło w kongresie, w czasie którego powołano 9 września nową partię pod nazwą „Partia Pracujących”. Ta lewicowa organizacja w programie swej działalności politycznej akcentuje m. in. konieczność walki przeciwko ingerencji imperializmu w Meksyku, żądając likwidacji latyfundiów oraz upaństwowienia banków, radiofonii i telewizji, a także niektórych gałęzi przemysłu.

Zmarł Melchior Wańkowicz

16 bm. zmarł w Warszawie w wieku 82 lat wybitny pisarz i publicysta, autor wielu popularnych książek — Melchior Wańkowicz.

W latach międzywojennych był on założycielem i kierownikiem literackim wydawnictwa „Rój” w Warszawie. W okresie drugiej wojny światowej przebywał na emigracji; był korespondentem wojennym na Bliskim Wschodzie i we Włoszech. W 1958 r. — po kilkuletnim pobycie w Stanach Zjednoczonych powrócił do kraju.

M. Wańkowicz stworzył własny typ opowieści reportażowej łączącej faktograficzny autentyzm szczegółu z elementami wspomnień i fabularno-anegdotycznymi.

W latach międzywojennych wielką popularność przyniosła mu książka „Na tropach Smełki”, dokumentująca polską Mazur. W monografii „Bitwa o Monte Cassino” oraz w licznych opowieściach dokumentalnych, takich jak „Hubalczyk” i „Westerplatte” nakre-

Zachmurzenie umiarkowane i małe. Lokalnie, głównie na północy, pociągno i woszczynie i po kłódnym wschodzie, możliwe przelotne opady. Temperatura maksymalna od 17 do 21 stopni.

Dzisiejszy serwis Informacyjny opracował Bogdan Zdanowski.

GŁOS WIELKOPOLSKI: Poznań, ul. Grinwaldzka 19. Adres pocztowy: skrytka nr 1074 60-959 Poznań. Redaguje kolegium: Marian Flejsterowicz (zastępca redaktora naczelnego), Tadeusz Kaczmarek (sekretarz redakcji), Kazimierz Marcinkowski, Wiesław Porzycki (redaktor naczelny) Zbigniew Sek, Zbigniew Szumowski, Jerzy Walec.

Telefony: 600-41 łączą wszystkie działy. Dział łączności z czytelnikami 657-18. Sekretariat redaktora naczelnego 454-09. Zastępca red. naczelnego 657-18. Sekretarz redakcji 648-85. Dział miejski 659-39. Redakcja nocna 430-73 i 453-31. Wydawca: Poznańskie Wydawnictwo Prasowe RSW „Prasa — Książka — Ruch”. Biuro Ogłoszeń: Grunwaldzka 19 60-782 Poznań. tel. 659-16. Za treść i terminy druków ogłoszeń redakcja nie odpowiada. Reklamę nie zatwierdzonych nie zwracamy. Druk PZG im. M. Kasprzaka — Poznań.

Prenumerata: wpłaty na miesiąc (17,50 zł), kwartał (52 zł), półrocze (104 zł) rok (208 zł), przyjmuje za pośrednictwem blankietów PKO. Przedsiębiorstwo Upowszechniania Prasy i Książki RSW „Prasa — Książka — Ruch” ul. Zwierzyniecka 9, 60-813 Poznań, na konto PKO nr 5-6-151, ponadto listonosze i urzędy pocztowe. Indeks nr 35029. F-9

O poszerzenie frontu i pogłębienie treści

Skrót referatu Egzekutywy KW PZPR wygłoszonego przez sekretarza KW PZPR Władysława Ślebodę

Z upoważnienia Egzekutywy i w jej imieniu pragnę przedstawić niektóre z węzłowych aspektów polityki socjalnej w nawiązaniu do przesłanych Towarzyszom materiałów i projektu programu działania w zakresie dalszej poprawy warunków pracy i zakładowej działalności socjalno-bytowej w Wielkopolsce.

Sprawiedliwość i rzetelność w ocenach, jak tego uczy nasza partia, wymaga podkreślenia, że zawsze nasza instancja i cała wojewódzka organizacja PZPR — sprawom socjalnym i bytowym ludzi pracy — poświęcała wiele uwagi. Na równi ze sprawami o redukcji traktowane były przez ludzi partii w Wielkopolsce sprawy warunków zdrowia, pracy i wypoczynku, kształcenia zawodowego i wszechstronnego rozwoju kulturalnego ludzi pracy.

Od 1967 roku na przykład obowiązywał przyjęty w Plenum Komitetu Wojewódzkiego program poprawy warunków pracy i socjalno-bytowych założeń pracowników Wielkopolski na okres do 1970 roku. W czerwcu 1970 i w maju 1971 r. plenarne posiedzenia Komitetu Wojewódzkiego dokonywały oceny realizacji tego programu uwzględniając konkretne warunki urzeczywistnienia jego założeń. Zdobyte doświadczenia wykorzystane były przy opracowaniu i wdrażaniu w życie branżowych, terenowych i zakładowych programów poprawy warunków pracy i socjalno-bytowych na lata 1971—1975 umożliwiając śmielsze nakreślenie zadań i celów w tym zakresie.

Także przyjęty na XIII Wojewódzkiej Konferencji Partijnej program działania wielkopolskiej organizacji partyjnej na lata 1973—1974 uwzględnił ze szczególną siłą znaczenie spraw socjalnych i bytowych członków załóg i ich rodzin.

Za niesłuszny dlatego uważamy i uważać będziemy zawężony stosunek do spraw socjalno-bytowych i warunków pracy załóg, uwarunkowany jedynie ekonomiczną motywacją podejmowanych w tym zakresie działań. Społeczna bowiem i humanistyczna ich motywacja pomoże stworzyć klimat, w którym wartość człowieka pracy, jego godność jest w pełni doceniona i uznana.

Dla wszystkich członków partii i działaczy gospodarczych jedność polityki społecznej i gospodarczej musi być sprawą oczywistą a cele społeczne, jakie sobie stawiamy, muszą być uznane za ważne czynniki przyspieszania rozwoju gospodarczego, limitującego na zasadzie sprzężenia zwrotnego możliwości realizacji konkretnych, rzeczowych przedsięwzięć socjalnych.

Na zależność tę wskazał i sekretarz Komitetu Centralnego PZPR tow. E. Gierek na XII Plenum stwierdzając, że „...u podstaw realizowanej przez nas strategii rozwojowej leży założenie, iż wysunięcie na czoło sprawy człowieka i jego pomyślności stanie się ramą przez się potężną dźwignią rozwoju gospodarczego, siłą motoryczną lepszej pracy klasy robotniczej, rolników, inteligencji, wszystkich grup naszego społeczeństwa, całego narodu.

Ścisłe wiązanie celów społecznych z zadaniami gospodarczymi stanowi bardzo istotną cechę polityki społeczno-gospodarczej partii po 1970 r. Istotę tej polityki wyrażają już pierwsze zdania uchwały VI Zjazdu PZPR, w której czytamy, że „zasadniczym celem polityki społeczno-gospodarczej partii jest systematyczna poprawa warunków bytowych, socjalnych i kulturalnych społeczeństwa. Służyć temu powinny: dynamiczny rozwój sił wytwórczych, wzrost społecznej wydajności pracy, postęp naukowo-techniczny, przebudowa i unowocześnienie struktury gospodarczej kraju, podniesienie efektywności całego systemu gospodarczego.

Wydatki państwa na świadczenia socjalne wzrosły z 53,1 mld zł w 1970 roku do 74,7 mld w 1973 r. Dochody ludności z tytułu zasiłków pracowniczych wzrosły o prawie 50

procent, z tytułu rent — o ponad 30 procent, z tytułu emerytur i stypendiów — o przeszło 33 procent. Dalszy wzrost przychodów ludzi pracy przynosi realizacja decyzji XII Plenum KC, co w istotny sposób wpłynie na poprawę życia emerytów, rencistów, rodzin wielodzietnych i studiującej młodzieży.

Główne jednak znaczenie posiada nienotowana w historii naszego 30-lecia dynamika wzrostu płac. O tym, że mogły one wzrosnąć o około 30 procent, zdecydował trud i wysiłek całego społeczeństwa zawarty w wynikach działalności wszystkich dziedzin życia kraju. Jest to wzrost wyższy od ustaleń planu na cały okres pięcioletnia do 1975 r., które zakładały podniesienie tych płac jak wiadomo — o 17—18 procent.

Program dalszych regulacji i podwyżek płac w latach 1974—1975, określany na XII Plenum, obejmuje ok. 4,5 mln pracowników i wymaga dodatkowego zwiększenia wydatków funduszu płac o kwotę ok. 20 mld zł w skali rocznej. Wraz z 6,4 mln pracowników, którym podniesiono płace w okresie ubiegłych trzech lat, oznacza to objęcie podwyżką płac w ciągu jednego pięcioletnia ok. 11 mln ludzi pracy.

Realizacja linii VI Zjazdu przyniosła zdecydowaną poprawę nie tylko we wzroście płac, ale równocześnie także imponujące efekty troski władz partyjnych i państwowych w dziedzinie warunków socjalnych ludności.

Również w Wielkopolsce odnotowujemy dużą dynamikę tych przedsięwzięć. Wzrosła liczba zakładów i oddziałów produkcyjnych zapewniających bezpieczne i higieniczne warunki pracy, zmechanizowano wiele prac ciężkich i uciążliwych w przemyśle i rolnictwie. Systematycznie eliminowane są zagrożenia w pracy. W rozwiązaniu tych bardzo trudnych nieraz zagadnień angażowane są poważne środki finansowe i potencjał naukowo-badawczy poznańskich uczelni.

Odnotowujemy poważne sukcesy w zakresie profilaktyki leczniczej i rehabilitacji zawodowej.

Mówiąc o działalności w zakresie poprawy warunków pracy i zakładowej działalności socjalno-bytowej kładliśmy zawsze akcent na bezpieczeństwo i higienę pracy, funkcjonowanie urządzeń socjalnych, finansowe i materiałowo-techniczne zabezpieczenia tych zagadnień. Jest to nadal ważne, ale nie wystarczające, gdy rozważamy program sięgający lat osiemnastych. W najbliższych latach więcej niż dotąd uwagi przysługują i jest to niezbędne poświęcić humanistycznym aspektom warunków i sposobów pracy, organizowania pracy i kierowania pracownikami.

Do godnych upowszechnienia wartości humanistycznych zaliczamy: sumienność, przestrzeganie obowiązków i wymogów bezpieczeństwa, szacunek dla towarzyszy pracy, dla podwładnych i przełożonych, opieka nad podwładnymi, sprawiedliwość ocen, bezstronność opinii itp. Tworzą one atmosferę sprzyjającą współpracy w osiąganiu pożądaných wyników.

W tej dziedzinie istnieje ścisły związek realizowanych w pracy wartości humanistycznych z efektywnością wyników pracy, stabilnością kadry umiaru w stosowaniu drastycznych metod dyscyplinarnych. Zdarzają się jednak przypadki niesprawiedliwości, nieobowiązkowości i nierzetelności, tworzenie ciasnych i popierających się klik — co wpływa na rozwój zakładu oraz kolektywów pracowniczych i jest zaprzeczeniem socjalistycznych stosunków pracy.

Mówimy, że klasa robotnicza wkracza w nową fazę swego rozwoju. Jest to faza szybkiego dojrzenia do okresu burzliwego rozwoju ilościowego, faza kształtowania nowych jakości i nowych perspektyw. Na czoło wysuwają się zagadnienia poziomu techniczno-kulturalnego oraz aktywności społeczno-politycz-

nej. Rośnie ilość robotników ze średnim wykształceniem technicznym, ale jednocześnie rosną wymagania w stosunku do treści i organizacji pracy. Od zaspokojenia tych wymagań zależy m. in. stosunek robotnika do pracy, do zakładu, do jego kierownictwa.

Dalsza poprawa warunków pracy musi więc rozwiązać takie zagadnienia, jak intelektualizacja pracy fizycznej, podnoszenie poziomu uczestnictwa załóg w kulturze duchowej, a także w zarządzaniu sprawami publicznymi — w zakładzie pracy i poza nim.

Rozważania nad sposobami realizacji tego postulatów wiążą się z problemem fluktuacji załóg pracowniczych. Krajowe dane statystyczne świadczą o tym, że fluktuacja ta jest znaczna.

Dotyczy to także i naszego województwa.

Środki administracyjne wszelkiego rodzaju zarządzania i nakazy nie rozwiążą problemu. Kierunki działań pozaadministracyjnych wynikać muszą z analizy przyczyn płynności kadr.

U podstaw rozwoju każdego człowieka, jego wzrostu zawodowego i społecznego leżą określone motywy. Motywami stabilnymi są możliwości tworzenia rozwoju, prestiż społeczny, zarobek. Naturalne są aspiracje pracownika do przeznieszczenia się, osiągnięcia lepszych, korzystniejszych stanowisk i warunków pracy, płacy tak jak naturalna jest ruchliwość pionowa po szczeblach drabiny służbowej lub poziomu w określonym kręgu zawodów i stanowisk pracy. Motywy te muszą być przez nas respektowane, uwzględniane w polityce kadrowej.

Zwalczając należy natomiast fluktuację, której przyczynami są: złe stosunki z przełożonymi i w kolektywach pracowniczych, bałagan i złe warunki organizacji pracy, brak perspektyw doskonalenia kwalifikacji, awansu, a co za tym idzie — także poprawy warunków placowych. Z prowadzonych badań, obserwacji i wypowiedzi samych pracowników wynika, że te właśnie przyczyny najczęściej skłaniają ludzi do odejścia z zakładu.

W walce z fluktuacją — co jest jednoznaczne z walką o wzrost produkcji i poprawę relacji ekonomicznych — musimy więc skoncentrować się na tworzeniu atmosfery sprzyjającej stabilizacji załóg. Do działań pierwszoplanowych należą: dbałość o warunki socjalne, o właściwe stosunki międzyludzkie, o organizację pracy i stanowiska robocze, troska o warunki mieszkaniowe, o wypoczynek, o usprawnienie dojazdów do pracy. Taką troską musi być dla załogi dostrzegalna.

Sprawiedliwość w rozdzielaniu zadań, pełna jawność przyznawania premii i nagród, brak jakichkolwiek niedomówień w tym względzie — to dalsze czynniki stabilizujące załogi. Zjawisko nieuzasadnionej płynności załóg obejmuje przede wszystkim pracowników młodych i najmłodszych. Stawia to na porządku dziennym adaptację zawodową młodzieży, rozumianą jako proces opanowywania pracy, szybkość i jakość przyswajania sobie przez człowieka zarówno warunków działalności produkcyjnej jak norm i stosunków w kolektywach pracowniczych.

Niezwykle cenna jest działalność w tym zakresie organizacji partyjnych, młodzieżowych i społeczno-zawodowych. Posiadamy duży dorobek w realizacji wskazań VII Plenum Komitetu Centralnego, co podkreślamy w materiałach. Więcej jednak inicjatyw naśladować musimy od służb pracowniczych przedsiębiorstw, ograniczających się — jak dotąd — do formalnych czynności związanych z przyjmowaniem i zwalnianiem pracowników.

Jak wynika z prognoz w dziedzinie bilansu siły roboczej, począwszy od następnej pięcioletki przyrost załóg pracy do zatrudnienia będzie się zmniejszał. W obecnej pięcioletce przyrost siły

roboczej wynosi 1 milion 800 tysięcy ludzi, w następnej 1 milion 300 tysięcy, a po roku 1985 — już tylko 300 tysięcy.

W Wielkopolsce przyrost załóg siły roboczej ulegnie analogicznemu zmniejszeniu. O ile w bieżącej pięcioletce wynosi on 136 tysięcy osób, to w pięcioletce 1986 — 1990 wyniesie już tylko 60 tysięcy osób.

Przypomnijmy, że w ciągu jednego tylko roku 1974 przyrost ten w kraju wynosi 470 tysięcy a w Wielkopolsce 26 tysięcy osób. Rodzi to potrzebę uświadomienia sobie obywateli zmiany jakości w tej dziedzinie, konsekwencji i wynikających dla nas zadań aktywizacji zawodowej pewnych kręgów społeczeństwa, jakości pracy i sposobu spędzenia czasu wolnego.

Należałoby rozważyć — naszym zdaniem — możliwość szerszego zaktywizowania zawodowego rencistów, emerytów, zdolnych do wykonywania pracy w sferze produkcji i usług.

Za społeczną filantropię nie można też uważać — jak to bywa jeszcze dotąd — zatrudnienia kobiet na półetatach. Z przedstawionych towarzyszom materiałów wynika, że ta forma zawodowej aktywizacji kobiet nie spotyka się jeszcze z należytym zrozumieniem w niektórych zakładach naszego regionu.

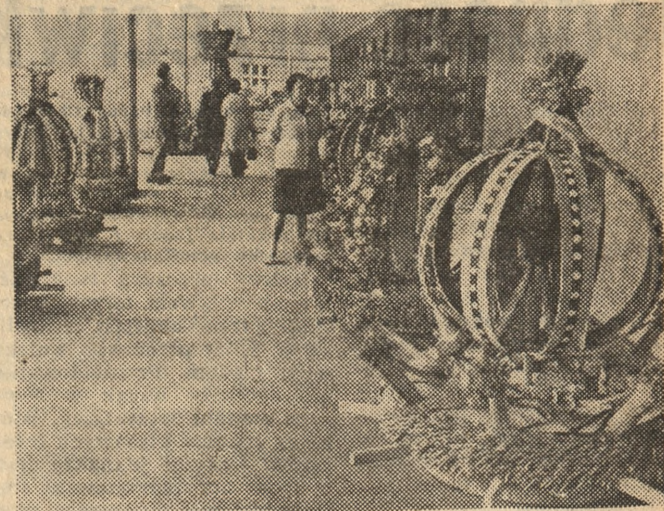
Dokonywana rekonstrukcja sfery produkcji i usług wymaga pracowników coraz to nowych specjalności, o wyższej kwalifikacji, reorientacji pracowników na nowe zawody. Przygotowanie załogi i dyspozycyjność pracowników do nowych zadań są większe w tych zakładach, które dbają o zdobywanie przez pracowników drugiego zawodu, organizują niezbędne szkolenie z odpowiednim wyprzedzeniem czasowym. Ale problem wysokiej sprawności produkcyjnej łączy się bezpośrednio ze sprawą zabezpieczenia racjonalnego wypoczynku po pracy. W związku z tym czas wolny od pracy należy uważać za czas społeczny, który musi być także odpowiednio zorganizowany i wykorzystany.

Podjęliśmy dziś sprawy dalszej poprawy warunków pracy i zakładowej działalności socjalno-bytowej nawiązujemy do krajowej naready partyjno-państwowej związanej z kwietnią tego roku dotyczącej polepszenia warunków pracy i życia społeczeństwa. Dorobek tej naready oraz programowe wytyczne Biura Politycznego KC, Prezydium Rządu i Prezydium CRZZ pragniemy uzupełnić na szczytach doświadczeniami, zapewnić możliwy w naszych warunkach jak najszerszy front realizacji wytycznych.

W pracy wojewódzkiej organizacji partyjnej, wszystkich jej ogniw i członków nad wdrażaniem w życie przyjętego dziś programu kierować się będziemy także słusznymi i zobowiązującymi nas słowami sekretarza Komitetu Centralnego, wygłoszonymi z trybuny sejmowej — cytując: „Nieodłączną cechą społeczeństwa, które budujemy są socjalistyczne stosunki między ludźmi. Ze strony państwa wymagają one troski o dobro człowieka jako wartości nadrzędnej, troski przenikającej całą politykę społeczno-ekonomiczną, kulturalną i socjalną. Ze strony każdego obywatela — umiety i roztropnego korzystania z praw, wysokiej dyscypliny i wzorowego wypełniania obowiązków oraz głębokiego poczucia odpowiedzialności za kraj — zawsze i wszędzie. Oznacza to rzetelność w każdym zawodzie i na każdym postępiekku pracy. Oznacza to równocześnie prawdość w życiu codziennym, w stosunku do współobywateli i współtowarzyszy, do własnej rodziny”.

W tych stwierdzeniach zawarty jest sens naszych wysiłków, składających się na przetwarzanie dotychczasowego doświadczenia materialnego społeczeństwa na humanistyczne wartości decydujące o warunkach socjalno-bytowych ludzi pracy.

Wystawa wieńców

Przed Urzędem Wojewódzkim w Poznaniu można obejrzeć wystawę dekoracji dożynkowych, m. in. wieńce z różnych regionów kraju, które przywiozły na Centralne Dożynki delegacje poszczególnych województw. Jest to również główny wieniec dożynkowy wzbudzający podziw kunsztownością swego wykonania. Te wieńce, jak i inne elementy dekoracji (koła, przepiórki z kłosów i kwiatów) stanowiły piękną ozdobę Stadionu im. 22 Lipca podczas uroczystości dożynkowych. Wystawa ta będzie czynna w tym miejscu do czwartku. (emp)
Na zdjęciu: fragment wystawy „trofeów” dożynkowych.
Fot. — K. Przychodzki

Program dalszej poprawy warunków pracy wielkopolskich załóg

Dokończenie ze str. 1

Koordinacja oraz koncentracja środków na cele socjalno-bytowe, powinna być inspirowana przez organizację partyjną. Ich spojrzenie powinna również cechować kompleksowość, widzenie wszystkich spraw, stanowiących o należytych warunkach pracy. Tak też działa komisja socjalna i zdrowia Komitetu Wojewódzkiego PZPR, która nadaje ton tej działalności.

Wszechstronne widzenie spraw pracowniczych każe np. krytycznie odnieść się do przykładów nieprawidłowego wydatkowania środków na cele socjalne, co wynika często z braku programu racjonalnego ich podziału. Niektóre przedsięwzięcia nie mają jeszcze służb pracowniczych, co znowu dowodzi niezrozumienia sensu ich istnienia dla dobra załóg oraz niewłaściwej polityki kadrowej przedsiębiorstwa. Choć mamy osiągnięcia w przemyśle służbie zdrowia, udało się jeszcze pozabawiona była opieki II i III zmiana. A przecież wiele już dla ochrony zdrowia zrobiono, mniej jest najcięższych wypadków przy pracy, mniej przypadków ołowicy, za truć, są lepsze diagnozy, coraz lepsza jest organizacja opieki zdrowotnej. W HCP np. nastąpi modernizacja szpitala zakładowego, w czym udział finansowy zadeklarowali sami pracownicy. Uczestniczą oni również bezpośrednio w poprawie warunków pracy, tworząc w czynie społecznym jakości śniadaniowe, wnosząc własne wnioski racjonalizatorskie z dziedziny bhp. Te inicjatywy powinny być skrzętnie wykorzystane i w innych zakładach, a także w PGR-ach. Dzięki tej aktywności społecznej można bowiem zrobić znacznie więcej.

W dyskusji poruszano również szeroko problem medycyny pracy, fizjologicznej organizacji procesu technologicznego i związków nauki z praktyką. Modernizacja środków produkcji ogranicza prosty fizyczny wysiłek, zwiększa wszelkie obciążenia psychiczne, stąd konieczne są badania tych zjawisk. Wszechstronne badania medyczne załogi HCP, związane z całym środowiskiem pracy, to dzieło bez precedensu w kraju i za granicą; niesie ono wiele wniosków dla nauki i praktyki lecznictwa przemysłowego, wytycza działalność zapobiegawczą.

Osobną uwagę poświęcono kilku dyskutantom problemom stosunków międzyludzkich, adaptacji zawodowej młodych. Należą się im specyficzne warunki pracy podobnie zresztą, jak i odmiennego traktowania wymaga praca kobiet. Kobiety stanowią 40 procent zatrudnionych w Wielkopolsce. Chodzi więc o zapewnienie im autentycznego partnerstwa w podziale środków socjalnych, rozwinięcia działalności na rzecz ich ro-

dzin. Konieczna jest więc większa opieka zakładu nad małym dzieckiem (żłobki, przedszkola), nad uczącą się młodzieżą pozbawioną opieki w czasie pracy (świętlice, kluby, stołówki w szkołach), należy ułatwić kobiecie obowiązek gospodyni przez sieć sklepów, punktów usługowych przy zakładzie i w PGR-ach (tak już jest m. in. w Kombinate w Gołębiniu Starym pow. Kościan). Trzeba wreszcie umożliwić kobiecie zatrudnienie w niepełnym wymiarze godzin, dla ułatwienia wypełniania domowych obowiązków. A przy tym — podkreślano — pracownice zatrudnione na pół etatu przeważnie pracują lepiej, uzyskując przy tym zarobki niewiele niższe od etatu w pełnym wymiarze godzin (np. gnieźnieński „Polanex”).

W dyskusji zabierali głos: Janusz Bielski, Kazimierz Jakubowski, Jan Kościński, Jerzy Lengowski, Iwona Łykowska, Jan Piórciniczak, Maria Roszczak, Maria Rykiewicz, Wiesław Siwiński, Kazimierz Strzelczak, Bogdan Tynecki i Stefan Żurawski.

Plenum przyjęło jednogłośnie uchwałę, zreferowaną przez Stefana Żurawskiego, która aprobuje przedłożony program działania w zakresie dalszej poprawy pracy w Wielkopolsce do roku 1980.

W podsumowaniu I sekretarz KW podkreślił problem rzetelnego wykorzystania wszystkich posiadanych środków, dla poprawy warunków pracy i socjalno-bytowych załóg. Dotychczasowa analiza wskazuje na znaczny postęp w poprawianiu środowiska pracy, więc trzeba dalej rozwijać ten program, korzystając skrzętnie z inicjatyw, pomysłowości i gospodarności załóg, tworząc atmosferę powszechnego potępienia dla marnotrawców i ni szczyteli urządzeń socjalno-bytowych. Choć wiele zrobiliśmy, nie można na tym poprzestać. Wskazuje na to Biuro Polityczne, list Sekretariatu KC. Również z obecnych dokumentów Plenum KW winny skorzystać wszystkie instancje regionu. Powinny ocenić krytycznie dorobek, wyznaczyć nowy program szczegółowy i kontrolować jego realizację. Nowy program powinien stać się w ten sposób dalszym krokiem w umacnianiu rangi, roli i autorytetu partii w opinii ogółu społeczeństwa.

Jerzy Zasada zwrócił się do wszystkich współorganizatorów Centralnych Dożynek w Wielkopolsce z osobnym podziękowaniem za trud, który uzyskał wysoką ocenę najwyższych władz. Plenum przyjęło w poczet zastępców członków Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Poznaniu Jerzego Lengowskiego, przewodniczącego Zarządu Wojewódzkiego ZMS. (zs)

